

Behandling: „Vi kan være enige med Ministeren, naar han siger, at der med Hensyn til Befolkningens Forsyning er Omraader, hvor man kommer lettest frem ved at lade alle faa Del i Goderne, og at der er Omraader, hvor man kommer lettest igennem ved at løse Opgaven til Fordel for den Del af Befolkningen, som haardest trænger. Naturligvis — og det er jo ogsaa Ministerens Forudsætning — maa da de Varer, man vælger at regulere Prisen paa gennem Statens og Kommunens Tilskud, være saadanne, der fortrinsvis indgaar i den mindre bemidlede Befolkningens Forbrug“.

Dette var Udtalelser i nøje Tilslutning til, hvad det ærede Medlem havde fremsat ved Finanslovsforslagets første Behandling, hvor han atter hævdede som Venstres Politik dette Princip: Stat og Kommune skal i Fællesskab bære Byrderne ved en Prisregulering. Han fremhævede i saa Henseende ved Finanslovsforslagets første Behandling, at der havde vist sig et Lyspunkt ved et Møde, Byernes Prisreguleringskommissioner havde holdt, hvor man enstemmigt havde vedtaget en Resolution, som krævede Prisregulering for visse Varer, men saaledes, at Staten skulde bære de hermed forbundne Tab. Men, tilføjer det ærede Medlem fra Horsens Landkreds: „Endnu bedre forekommer det mig at være, hvis der kunde blive Samvirke mellem Stat og Kommune, saaledes at Stat og Kommune i Fællesskab kom til at bære Byrderne“, og saa glæder han sig over, at denne Anskuelse nu har vundet frem. Han minder igen om, at det har han sagt hele Tiden, at han tidligere har sagt, at man kunde bringe Prisen ned netop ved saadanne Foranstaltninger: „Og jeg foreslog, at Kommunerne skulde yde Tilskud og have Halvdelen af deres Tilskud refunderet af Staten“. Senere skærper og præciserer han yderligere det samme Synspunkt, at dette nye System, hvorved man lader Stat og Kommune i Fællesskab regulere Priserne nedad, vil efter hans „Mening virke langt mere tilfredsstillende og i langt højere Grad komme den mindre bemidlede Befolkning til Gavn. Det er netop, hvad vi fra Venstres Side hele Tiden har krævet, hvad jeg navnlig hele Tiden har ønsket, og hvad jeg ogsaa Gang efter Gang har fremsat Forslag om“. Naar man hørte meget nøje efter denne Udtalelse, kunde man maaske se en lille Tvivl i denne Sætning: Det er netop, hvad vi fra Venstres Side hele Tiden har krævet, idet det

ærede Medlem nemlig tilføjer: hvad „jeg“ navnlig hele Tiden har ønsket. Der er maaske allerede her en lille Tvivl om Venstres Standpunkt. Han fortsætter saa yderligere dokumenterende, i hvilken Grad han stadig har staaet paa dette Standpunkt, og han tilføjer nu som en Tanke, han særlig i den sidste Tid har interesseret sig for, at man skulde stille nogle Millioner til Raadighed af Krigsmerindtægtsskatten, som man saa kunde bruge til at regulere Priserne for visse Varers Vedkommende. Saaledes var Venstres Standpunkt til denne Sag udtrykt, den Gang det havde det ærede Medlem for Horsens Landkreds til Ordfører.

Hvorledes var Højres Standpunkt, den Gang det havde det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) til Ordfører? Da det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds var Ordfører, nemlig under den store Korndebate, gjorde han sig til Talsmand for, at den højeste Pris, en Producent overhovedet under disse ekstraordinære Forhold kunde opnaa, skulde Producenten opnaa, men da Forbrugeren ikke kunde betale saadanne Priser, maatte Staten bære Tabet. Han siger et Sted: „Spørgsmaalet bliver altsaa, hvem skal bære dette Tab? Efter vor Mening skal ikke Producenterne, men det hele Samfund bære det“. Han fortsætter senere, idet han siger, at det jo kan være Forbrugerne ligegyldigt, hvem der bærer Tabet, naar blot Værerne bliver billige: „Naar kun Forbrugeren“, siger han, „faar sit Brød billigt, skal det ikke være nødvendigt, at det sker ved at plyndre en Producent, det kan ogsaa ske paa den mere normale og rimelige Maade, at Staten bærer Tabet“, og han fortsætter i samme Udvikling: „Men opstaar der Tab derved, fordi det er nødvendigt, at Producenterne faar en høj og stigende Pris, saa er det — jeg skal atter og atter gentage det — Samfundets Sag, Statens Sag paa alle Samfundets Borgeres Vegne at bære dette Tab“. Og Højre stillede et Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsorden, hvori det hed, at Højre maa hævde, at Fastsættelsen af Maksimalpris paa indenlandsk Brødkorn ikke fører til billigere Brød, og at Omkostningerne ved en saadan Foranstaltning ikke bør bæres af de hjemlige Producenter, men af Samfundet som Helhed. Saaledes var Højres Standpunkt den Gang, da det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds var Ordfører.

Nu er disse Standpunkter af de to